

IAN FLEMING
DIAMONDS
ARE FOREVER

Vertaling Caspar Hendriks

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1956 Ian Fleming Publications Limited
Oorspronkelijke titel: *Diamonds Are Forever*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 A.W. Bruna Uitgevers
Copyright deze uitgave: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Caspar Hendriks
Omslagontwerp: Head Design
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 1215 5
ISBN 978 94 027 6811 4 (e-book)
NUR 305
Eerste druk in deze editie maart 2023

First Published in Great Britain by Jonathan Cape in 1954.
James Bond and 007 are registered trademarks of Danjaq LLC, used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.
The Ian Fleming Logo and the Ian Fleming Signature are both trade marks owned by The Ian Fleming Estate, used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.
Ian Fleming has asserted his right under the Copyright, Design and Patents Act 1988 to be identified as the author of this work.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1 DE PIJPLEIDING

Met zijn twee vechtklauwen vooruitgestoken als de armen van een worstelaar dook de grote keizerschorpioen met een droog geritsel op uit het vingerbrede gat onder de rots.

Er lag een klein lapje harde, platgetrapte aarde voor het gat en de schorpioen stond er midden op, op de punten van zijn vier paar poten, zijn spieren en zenuwen gespannen om zich snel terug te kunnen trekken; zijn zintuigen zochten naar de geringe trillingen die zijn eerstvolgende beweging zouden bepalen.

Het maanlicht dat door de grote doornstruik naar beneden viel, wierp een saffieren glans op het harde, zwarte, vijftien centimeter lange lijf en glinsterde bleek op de vochtige, witte angel die op het laatste segment van de staart omhoogstak, die nu was omgebogen en evenwijdig liep met de platte rug van de schorpioen.

Langzaam gleeed de angel terug in zijn schede en de zenuwen in het gifblaasje aan de onderkant ontspanden zich. De schorpioen was tot een besluit gekomen. Zijn begeerte had het gewonnen van zijn vrees.

Dertig centimeter verder, onderaan een strook steil glooiend zand, werd het kevertje geheel in beslag genomen door het verlangen naar betere weidegronden dan het onder de doornstruik had aangetroffen, en het zachte geritsel van de schorpioen onderaan de zandhelling gaf het geen tijd meer zijn vleugels uit te slaan. De pootjes van het kevertje spartelden protesterend toen de scherpe klauw zich om zijn lijf sloot en de angel over de kop

van de schorpioen in het diertje boorde – en het was onmiddellijk dood.

Nadat hij het kevertje had gedood, bleef de schorpioen bijna vijf minuten onbeweeglijk staan. Gedurende die tijd stelde hij de aard van zijn prooi vast en onderzocht de grond en de lucht weer op vijandelijke trillingen. Gerustgesteld trok hij zijn klauw terug uit het bijna doormidden gedeelde kevertje en zijn twee kleine scharen beten zich vast in het vlees. Daarna at de schorpioen bijna een uur lang, en met uiterste kieskeurigheid, van zijn slachtoffer.

De grote doornstruik waaronder de schorpioen de kever had gedood was een zeer markant punt in de uitgestrekte, golvende vlakte, ongeveer zestig kilometer ten zuiden van Kissidougou in de zuidwesthoek van Frans-Guinea. Over de gehele horizon waren heuvels en wouden te zien, maar hier lag een stuk vlakke, rotsachtige grond van dertig vierkante meter, een woestijn bijna, want tussen het tropische struikgewas had alleen deze doornstruik – misschien omdat er diep onder zijn wortels water zat – de hoogte van een huis bereikt en hem van een afstand van vele kilometers zichtbaar gemaakt.

De struik groeide min of meer op de grens van drie Afrikaanse staten. Hij stond in Frans-Guinea, maar slechts vijftien kilometer ten noorden van het noordelijkste stukje van Liberia en zeven kilometer ten oosten van de grens met Sierra Leone. Vlak over deze grens liggen de grote diamantmijnen van het district Kono. Zij zijn eigendom van Sierra International, een tak van het machtige mijnenimperium Afric International, dat op zijn beurt een rijk en groot bezit is van het Britse Gemenebest.

Een uur tevoren was de schorpioen in zijn holletje tussen de wortels van de grote doornstruik wakker gemaakt door twee

reeksen trillingen. Ten eerste door het zachte gekrabbel van de kever, een trilling die de schorpioen onmiddellijk herkende en kon determineren. En dan een aantal onbegrijpelijke bonzen- de geluiden om de struik heen, gevolgd door een laatste zware slag, die een deel van het holletje had doen instorten. Daarop was een zacht, ritmisch trillen van de grond gevolgd, dat zo regelmatig was dat het spoedig een onbelangrijke trilling op de achtergrond was geworden. Na een poosje was het geritsel van de kever weer te horen en nadat de schorpioen zich een hele dag voor zijn doodsvijand, de zon, verscholen had gehouden, had de begeerte naar de kever ten slotte de overhand gekregen op de herinnering aan de andere geluiden, en hem uit zijn hol gedreven in het schemerende maanlicht.

En nu, terwijl hij langzaam de stukjes kevervlees van zijn kaken zoog, klonk het signaal van de dood voor de schorpioen zelf, van ver weg aan de oostelijke horizon, voor mensen hoorbaar, maar samengesteld uit trillingen die ver buiten het bereik lagen van de zintuigen van de schorpioen.

En nog geen meter verder tilde een grote, brede hand met afgebeten nagels zachtjes een hoekig stuk rotssteen op.

Het maakte geen geluid, maar de schorpioen nam een lichte beweging waar in de lucht boven hem. Meteen tilde hij zijn grote vechtscharen op en begon te tasten. Zijn angel stond recht- op in de stijve staart, zijn bijziende ogen tuurden rond naar de vijand.

De zware steen daalde neer.

‘Zwart kreng.’

De man keek toe hoe de verpletterde geledpotige zich kronkelde in doodsstrijd.

Hij geeuwde. Hij ging op zijn knieën in het zand zitten tegen

de stam van de doornstruik, waar hij al bijna twee uur gezeten had, en met zijn armen beschermend om het hoofd geslagen kroop hij onder de struik uit.

Het geluid van de motor waar de man op had gewacht en dat het doodvonnis van de schorpioen had bekrachtigd, werd luider. Toen de man over het pad van maanlicht tuurde, kon hij vanuit het oosten net boven de horizon een log, zwart gevaarte op zich af zien komen en even glinsterde het maanlicht op de draaiende schroefbladen.

De man wreef met zijn handen langs zijn korte kakibroek en liep snel om de struik heen, naar de plek waar het achterwiel van een gehavende motorfiets uitstak vanaf de plaats waar hij verborgen was. Onder de duozitting hing aan beide zijden een leren gereedschapstas. Uit één daarvan haalde hij een klein, zwaar pakje dat hij in zijn open hemd stak, tegen zijn huid aan. Uit de andere tas nam hij vier goedkope elektrische lantaarns en ging ermee naar de plaats waar, vijftig meter van de grote doornstruik, een open plek was, ongeveer zo groot als een tennisveld. Op drie hoeken van het landingsterrein duwde hij het achtereinde van een lantaarn in de grond en knipte hem aan. Toen nam hij, met de laatste lantaarn in zijn hand, zijn plaats in op de vierde hoek en wachtte.

De helikopter bewoog zich langzaam naar hem toe, niet meer dan drie meter boven de grond, de grote schroefbladen waren langzamer gaan draaien. Hij zag eruit als een reusachtig, slecht in elkaar gezet insect. De man op de grond vond dat hij, zoals gewoonlijk, te veel lawaai maakte.

De helikopter hing vlak boven zijn hoofd, een beetje vooroverhellend, stil. Er werd een arm uit de cockpit gestoken en een zaklantaarn op hem gericht. Hij flitste punt-streep, het

morseteken voor A. De man op de grond flitste terug, een B en een C. Hij stak de vierde lantaarn in de grond en liep weg, terwijl hij zijn ogen beschutte tegen het opwarrelende stof. Boven hem begonnen de schroefbladen onmerkbaar langzamer te draaien en de helikopter zette zich voorzichtig neer op de ruimte tussen de vier lantaarns. Het geronk van de motor nam met een laatste plofje een einde, de staartschroef draaide nog even door, de grote schroefbladen draaiden nog een paar maal onregelmatig rond en kwamen toen tot stilstand.

In de galmende stilte begon een krekel te sjirpen en ergens vlakbij klonk de angstige kreet van een nachtvogel.

Nadat hij het stof een poosje tijd had gegeven neer te slaan, duwde de piloot de deur van de cockpit open, zette een klein aluminiumladdertje neer en klom met stramme ledematen naar beneden. Hij wachtte naast zijn machine terwijl de ander om de vier hoeken van het landingsterrein liep om de lantaarns te verzamelen en te doven. De piloot was een halfuur later dan was afgesproken en het vooruitzicht te moeten luisteren naar de klacht van de ander verveelde hem. Hij minachtte alle Afrikaanders. En deze in het bijzonder. Voor een Rijksduitser en een Luftwaffe-piloot die onder Galland het rijk had verdedigd waren zij een bastaardvolk, sluw, dom en onopgevoed. Natuurlijk had deze vent een rotbaantje, maar het was niets vergeleken bij de taak een helikopter zevenhonderd kilometer over het oerwoud te vliegen en hem daarna weer terug te brengen.

Toen de ander er aankwam, stak de piloot slapjes zijn hand op ter begroeting. 'Alles in orde?'

'Ik hoop het. Maar je bent weer laat. Ik kan pas met de ochtendschemering over de grens komen.'

‘Moeilijkheden met de ontsteking. We hebben allemaal onze zorgen. Goddank is het maar twaalf keer per jaar volle maan. Nou, als je de spullen hebt, geef ze me dan, dan zullen we bijtanken en dan ben ik weer weg.’

Zonder iets te zeggen stak de man van de diamantmijnen zijn hand in zijn overhemd en overhandigde het kleine, zware pakje.

De piloot nam het aan. Het was vochtig van het zweet van de borst van de man. De piloot stak het in een zijzak van zijn onberispelijke tropenhemd. Hij stak zijn hand achter zijn rug en veegde zijn vingers af aan het zitvlak van zijn korte broek.

‘Mooi,’ zei hij. Hij draaide zich naar de helikopter.

‘Een ogenblik,’ zei de diamantsmokkelaar. Zijn stem klonk een beetje nors.

De piloot draaide zich weer om en keek hem aan. Hij dacht: het is de stem van een knecht die alle moed verzameld heeft om zich over het eten te beklagen. ‘Ja? Wat is er?’

‘Het wordt te link. In de mijnen. Het bevalt me helemaal niet. Er is een belangrijke man van de inlichtingendienst in Londen geweest. Daar heb je wel over gelezen. Die Sillitoe. Ze zeggen dat hij door de Diamond Corporation in dienst is genomen. Er zijn een hoop nieuwe maatregelen afgekondigd en alle straffen zijn verdubbeld. Een paar van mijn ondergeschikten zijn ervan geschrokken. Ik moest hard zijn en – nou ja, een van hen is in de stampmolen gevallen. Daardoor zijn ze een beetje strenger gaan optreden. Maar ik heb meer moeten betalen. Tien procent extra. En ze zijn nog niet tevreden. Binnenkort zullen die mensen van de veiligheidsdienst een van mijn tussenpersonen te pakken krijgen. En je weet hoe die zwarte zwijnen zijn. Ze kunnen geen echt pak slaag verdragen.’

Hij keek de piloot voorzichtig in de ogen en sloeg de zijne toen weer neer. 'Ik geloof trouwens dat niemand de sambok kan verdragen. Zelfs ik niet.'

'Dus?' zei de piloot. Hij zweeg even. 'Wil je dat ik die dreigementen doorgeef aan ABC?'

'Ik bedreig niemand,' zei de ander snel. 'Ik wil hun alleen laten weten dat het moeilijk wordt. Dat moeten zij óók weten. Ze moeten weten dat die Sillitoe er is. Kijk maar eens wat de president-commissaris zegt in het jaarrapport. Hij zegt dat onze mijnen meer dan twee miljoen pond per jaar verliezen ten gevolge van smokkelarij en dat het de taak van de regering is daar een eind aan te maken. En wat betekent dat? Dat ze mij moeten hebben.'

'En mij,' zei de piloot zacht. 'Dus wat wil je? Meer geld?'

'Ja,' zei de ander hardnekkig. 'Ik wil een groter aandeel. Twintig procent meer of ik moet ermee ophouden.' Hij trachtte enig medeleven af te lezen van het gezicht van de piloot.

'Akkoord,' zei deze onverschillig. 'Ik zal de boodschap overbrengen aan Dakar, en als het hen interesseert, verwacht ik wel dat zij het aan Londen zullen doorgeven, Maar ik heb er niets mee te maken, en als ik jou was...' De piloot liet zich voor het eerst gaan. '...Zou ik niet te veel druk uitoefenen op deze mensen. Zij kunnen veel harder zijn dan die Sillitoe, of de onderneming, of welke regering ook. Juist aan deze kant van de pijpleiding zijn in de laatste twaalf maanden drie mensen doodgegaan. Eén omdat hij vuiligheid uithaalde. Twee omdat zij uit het pakje hadden gestolen. Dat weet je. Je voorganger heeft een naar ongeluk gehad, hè? Grappige plaats om geligniet te bewaren. Onder zijn bed. Niets voor hem. Hij was altijd zo voorzichtig met alles.'

Even stonden zij daar in het licht van de maan naar elkaar te kijken. De diamantsmokkelaar haalde zijn schouders op. ‘Akkoord,’ zei hij. ‘Vertel hun alleen maar dat ik geldzorgen heb en meer geld nodig heb om de verbinding in stand te houden. Dat zullen ze wel begrijpen en als ze een beetje verstand hebben, zullen ze me nog wel tien procent meer geven. En zo niet...’ Hij liet de zin onvoltooid en liep naar de helikopter. ‘Kom, ik zal je helpen met de benzine.’ Tien minuten later klom de piloot in de cockpit en trok de ladder achter zich omhoog. Vóór hij de deur dichtsloeg stak hij zijn hand op. ‘Ik zie je,’ zei hij. ‘Over een maand.’

De man op de grond voelde zich plotseling eenzaam. ‘Tot ziens,’ zei hij terwijl hij wuifde. Het was bijna het afscheidsgedaar van een minnaar. ‘*Alles van die beste,*’ zei hij in het Afrikaans. Hij liep achteruit en hield een hand voor zijn ogen tegen het stof.

De piloot liet zich op zijn stuurstoel vallen en maakte de riemen vast, terwijl hij met zijn voeten naar de roerpedalen tastte. Hij overtuigde zich ervan dat de wielremmen vaststonden, haalde de hendel van de schroefcontrole over, zette de brandstoftoevoer aan en drukte op de starter. Tevreden over het geluid dat de motor maakte, ontremde hij de schroeven en gaf langzaam gas. Buiten de cabinaramen begonnen de schroeven langzaam te draaien en de piloot keek achter zich naar de wentelende staartpropeller. Hij draaide zich weer om en wachtte tot de schroeven tweehonderd omwentelingen per minuut maakten. Toen de wijzer net over de tweehonderd heen wipte, maakte hij de remmen van de wielen los en bewoog langzaam en stevig het hoogteroer. Boven hem wentelden de bladen van de schroef en ze beten zich vaster in de lucht. Wat meer gas,

en het toestel steeg langzaam en trillend op in de lucht, totdat, op ongeveer drie meter hoogte, de piloot het tegelijkertijd naar links liet wenden en de stuurknuppel tussen zijn knieën naar voren duwde.

De helikopter wendde zich naar het oosten en terwijl hij hoger en sneller begon te vliegen, bromde hij weg langs het pad van maanlicht.

De man op de grond zag hoe het toestel zich van hem verwijderde, en met de helikopter de diamanten ter waarde van honderdduizend pond die zijn mannen gedurende de afgelopen maand uit de diamantgroeven hadden gegapt en die zij achteloos op hun roze tong hadden gehouden terwijl hij naast de tandartsstoel stond en kortaf informeerde waar het pijn deed.

Terwijl hij nog over hun tanden praatte, haalde hij de stenen uit hun mond en hield ze onder de lamp boven de stoel, en dan zei hij zachtjes: vijftig, vijfenzeventig, honderd; en zij knikten altijd, namen de bankbiljetten, verborgen ze in hun kleren en liepen de spreekkamer uit met een paar aspirientjes in een stukje papier, bij wijze van alibi. Zij moesten de prijs die hij noemde wel accepteren. Voor een inboorling was het onmogelijk diamanten naar buiten te smokkelen. Wanneer de mijnwerkers uitgingen, misschien eenmaal per jaar, om hun stam te bezoeken of om een familielid te begraven, moesten zij een heel onderzoek met röntgenstralen en wonderolie doorstaan en er wachtte hun een onzalige toekomst als zij werden betrappt. Het was zo gemakkelijk naar de tandheelkundige kliniek te gaan op een dag dat 'Hem' dienst deed. En papiergeld was onder röntgenbestraling niet zichtbaar.

De man reed zijn motorfiets over het hobbelige terrein naar het smalle pad en sloeg de weg naar de heuvels aan de grens met

Sierra Leone in. Zij waren nu beter te onderscheiden. Hij zou nog net tijd hebben om Susies hut vóór de schemering te bereiken. Hij trok een gezicht bij de gedachte dat hij haar als besluit van een uitputtende nacht het hof moest maken. Maar het moest gebeuren. Geld was niet genoeg om haar te betalen voor het alibi dat zij hem verschafte. Zij wilde zijn blanke lichaam. En dan nog vijftien kilometer naar de club om te ontbijten en de grove grappen van zijn vrienden aan te horen.

‘Lekker gevuld, tandarts?’ ‘Ik heb gehoord dat ze de mooiste voorgevel heeft van de hele provincie.’ ‘Zeg dokter, heb je last gehad van de volle maan?’

Maar iedere honderdduizend pond aan diamanten betekende duizend pond voor hem in een kluis van een Londense bank. Kraaknieuwe vijfpondsbiljetten. Het was de moeite waard. Bij god, dat was het. Maar niet lang meer. O nee! Als hij twintigduizend pond bij elkaar had zou hij er definitief mee ophouden. En dan...

Vervuld van mooie dromen hobbelde de man op de motorfiets over de vlakte, zo snel hij maar kon – weg van de grote doornstruik, waar de pijpleiding van de grootste smokkelhandel ter wereld haar kronkelende route begon naar de plaats waar ze haar inhoud ten slotte zou uitstorten over zachte boezems, achtduizend kilometer verder.